

Илија — Број дванаест

Свака долина нека се узвиси

Jeff Pippenger

2023-10-17

Још увек разматрамо Илију као пророчки симбол. Илија је објавио Ахаву да неће бити кише, осим по његовој речи, током три године.

Илија Тишбићанин, један од становника Галадских, рече Ахаву: Жив био Господ Бог Израилев, пред којим стојим, неће бити ни росе ни дажда ових година, осим по мојој речи. 1. Царевима 17:1.

Христос нас у Јеванђељу по Луки обавештава да су те три године заправо биле три и по године.

А Он рече: Заиста вам кажем: ниједан пророк није прихваћен у својој отаџбини. А заиста вам кажем, многе удовице бејаху у Израилу у дане Илијине, када се небо затвори на три године и шест месеци, када наста велика глад по свој земљи; али ни к једној од њих не би послан Илија, осим у Сарепту Сидонску, к жени која беше удовица. Лука 4:24–26.

Три и по године одиграле су се у време Ахава и Језавеље, чиме се означавају три и по пророчке године од 538. до 1798. када је папство, представљено као Језавеља у тирјатирској цркви, владало током Мрачног доба.

Али имам неколико ствари против тебе: што допушташ оној жени Језавељи, која себе назива пророчицом, да учи и заводи моје слуге да чине блуд и да једу жртвовано идолима. И дадох јој време да се покаје за свој блуд, и не покаја се. Ево, бацићу је на постељу, а оне који с њом чине прељубу у велику невољу, ако се не покају за своја дела. И децу њезину побићу смрћу; и све ће цркве познати да сам ја онај који испитује бубреге и срца; и даћу свакоме од вас по делима вашим. Откривење 2:20–23.

Језавељин „простор за покајање“ износио је три и по године у дане Илијине, и три и по пророчке године од 538. до 1798. у мрачним вековима папског прогона. Казна Језавеље и царева Европе који су с њом чинили блуд била је да буду бачени на постељу невоље и да њена деца буду погубљена. У току мрачних векова било је и верних душа које су такође биле бачене на постељу невоље, али оне ће живети. Када су били бачени на постељу невоље, исход — живот за верне или смрт за неверне — био је заснован на њиховим „делима“. Постеља невоље верних доносила је трпљење и живот. Њихова постеља невоље престала би пред крај три и по године, непосредно пре него што је Илија напустио Сарепту да заповеди Ахаву да сабере сав Израил на гору Кармил.

„Прогонство цркве није трајало током читавог раздобља од 1260 година. Бог је, у милости према Свом народу, скратио време њихове огњене кушње. Предсказујући

„велику невољу“ која ће задесити цркву, Спаситељ је рекао: „И да се не скрате дани они, нико не би остао; али изабраних ради скратиће се дани они.“ Матеј 24:22. Под утицајем Реформације, прогонство је било окончано пре 1798. године.“ Велика борба, 266, 267.

Суд „постеље невоље“ над папством „побиће њену децу смрћу“, али је суд „постеље невоље“ садржавао обећање живота за оне чија су дела показивала њихову верност, као што је приказано у смрти сина сарептске удовице.

И догоди се после ових догађаја да се разболе син жене, господарице куће; и болест његова беше тако тешка да у њему не остаде даха. И она рече Илији: Шта ја имам с тобом, човече Божји? Јеси ли дошао к мени да опоменеш на мој грех и да усмртиш мога сина? А он јој рече: Дај ми свога сина. И узео га из њеног наручја, и однесе га горе у горњу одају, где је боравио, и положи га на своју постељу. И завапи Господу, и рече: Господе, Боже мој, зар си и на удовицу код које пребивам навео зло, усмртивши њенога сина? И пружи се над дететом три пута, и завапи Господу, и рече: Господе, Боже мој, молим ти се, нека се душа овога детета врати у њега. И Господ услиши глас Илијин; и душа дететова врати се у њега, и оно оживе. И узео Илија дете, и донесе га доле из горње одаје у кућу, и предаде га његовој мајци; и Илија рече: Гледај, твој син је жив. А жена рече Илији: Сада по овоме знам да си човек Божји и да је реч Господња у твојим устима истина. 1. Царевима 17:17–24.

Удовица је препознала да је Илија „човек Божји“, јер „реч Господња“ која је њено дете вратила у живот беше реч „истине“. Удовица је тростепени поступак у којем се Илија пружио преко удовичиног сина разумела као „реч“ у Илијиним устима као „истину“. Јеврејска реч „еѿет“ (‘emeth’) у овом одломку преведена је као „истина“ и представља стваралачку силу Алфе и Омеге. То је јеврејска реч сачињена од првог, тринаестог и последњег слова јеврејског алфабета и представља Силу која може мртве вратити у живот.

Верни су, исто као и неверни у „простору“ времена кушње, представљеном са три и по године, примили суд „постеље невоље“. Смрт је била исход за децу оне класе која је следила блудницу која је чинила прељубу и поучавала наукама паганства. Живот је дат другој класи која је следила упутства Илијина и веровала Речи „истине“.

Удовица је послушала Илијину заповест да му донесе мало воде и да му да нешто хлеба, а њена послушност пророковој речи представља верне у мрачним вековима Тијатире. (Вреди запазити да, када Илија заповеда удовици да најпре нахрани њега, а потом свога сина и себе, оно што се тиме представља јесте да Илија први прима храну да једе. Он први прима поруку, а потом црква.) Обавештени смо да су дела верних била већа на крају него на почетку.

И анђелу цркве у Тијатири напиши: Ово говори Син Божији, који има очи своје као пламен огњени, и ноге су му као углачана бронза: знам твоја дела, и љубав, и службу, и веру, и трпљење твоје, и дела твоја; и да је последњих више него првих. Откривење 2:18, 19.

Верни су показивали добра „дела“ током „времена“ које је папству било дато да се покаје, али су њихова дела на крају била „већа од првих“. Како се то „време“ ближило крају, Христос је послао звезду Даницу реформације, која је започела дело да се више не трпи папство, које је учило цркву да „чини блуд и једе ствари жртвоване идолима.“

И онеме који побеђује и држи дела моја до краја, даћу власт над незнабошцима; и управљаће њима палицом гвоздеом; и они ће се разбити као судови грнчарски, као што и ја примих од Оца свога. И даћу му звезду јутарњу. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 2:26–29.

Христос је имао „неколико ствари против“ верних на почетку „времена“ датог папству за покајање, јер су допустили Језавељи, „која себе назива пророчицом, да учи и заводи моје слуге да чине прељубу и да једу ствари жртвоване идолима“. Али на крају тог „времена“ верни више неће допуштати папству да настави своја завођења.

„У четрнаестом веку појавила се у Енглеској ‘звезда Даница Реформације’. Џон Виклиф био је весник реформе, не само за Енглеску, већ за целокупно хришћанство. Велики протест против Рима, који му је било допуштено да изрекне, никада више није требало да буде ућуткан. Тај протест отворио је борбу која је требало да доведе до ослобођења појединаца, црква и народа.” The Great Controversy, 80.

Храна коју једу Божје слуге јесу доктрине, односно порука коју примају. Блуд је када црква употребљава државну власт да би спровела наметање својих идолопоклоничких доктрина. У „времену“ које је Језавељи дато да се покаје, црква је побегла у пустињу ради заштите.

И жена побеже у пустињу, где има место приправљено од Бога, да је онде хране хиљаду и двеста и шездесет дана.... И жени бише дата два крила великога орла, да одлети у пустињу, на своје место, где се храни за време, и времена, и пола времена, далеко од лица змијина. И змија избљува из уста својих за женом воду као реку, да учини да је река однесе. И земља поможе жени, и земља отвори уста своја, и прогута реку коју змај избљува из уста својих. Откривење 12:6, 14–16.

За време прогона од стране Језавеље и Ахава, Авдија је представљао заштиту коју је пружала пустиња у време папске владавине.

И Ахав позва Авдију, који беше управитељ дома његова. (А Авдија се веома бојаше Господа; јер, кад Језавеља истреби пророке Господње, Авдија узео сто пророка и сакрио их по педесет у једну пећину, и хранио их хлебом и водом.) 1. о царевима 18:3, 4.

Авдијино дело сакривања пророка по педесет у пећинама представља симбол места у пустињи које је Бог припремио да храни верне, који су одбили да једу науку папства и који су такође одбили да прихвате несвети однос представљен њеним блудом са царевима Европе. Време у коме је Илија био упућен к удовици из Сарепте ради хране и заштите од Језавеље и Ахава било је време у коме је црква побегла у пустињу, а место које им је Бог припремио било је представљено Авдијиним делом.

Илијино место скривања у Сарепти, које се на јеврејском назива „Зарефат“, значи очишћење. Када се окончало време дато Језавељи за покајање, Илија је отишао к Авдији и наложио Ахаву да сазове сав Израил на Кармил.

А кад Авадија беше на путу, гле, сrete га Илија; и он га позна, и паде ничице, и рече: јеси ли ти тај, господару мој Илија? А он му одговори: јесам; иди, кажи своме господару: ево, Илија је овде. 1. Краљевима 18:17, 18.

Илијино време код удовице из Сарепте симболизује Мрачни средњи век. У извештају о Илији и удовици, она је скупљала две гранчице, јер је била на умору. Удовица у пророштву представља цркву, и она је представљала цркву у пустињи која је била на умору.

И анђелу цркве у Сарду напиши: Ово говори онај који има седам Духова Божјих и седам звезда: Знам твоја дела, да имаш име да си жив, а мртав си. Буди стражар, и утврди оно што је остало, што је на умирању; јер не нађох твоја дела савршена пред Богом. Откривење 3:1, 2.

Она је „скупљала две гранчице“ и спремила се за своју смрт када ју је Илија прекинуо.

И дође му реч Господња говорећи: Устани, иди у Сарепту, која припада Сидону, и настани се онде; ево, заповедио сам онде једној жени удовици да те храни. И уста он и оде у Сарепту. А кад дође на градска врата, гле, жена удовица беше онде скупљајући дрва; и он је дозва и рече: Донеси ми, молим те, мало воде у суду, да пијем. И кад она пође да донесе, он је дозва и рече: Донеси ми, молим те, и залогај хлеба у својој руци. А она рече: Тако да је жив Господ Бог твој, немам печена хлеба, до шаку брашна у суду и мало уља у крчагу; и, гле, скупљам два дрвета да уђем и зготовим то себи и своме сину, па да једемо и умремо. 1. Царевима 17:8–12.

Удовица из Сарепте сакупљала је „два дрвета“. Удовица представља верне у време Језавеље. Њен син представља оне који су током историје Тијатире умрли с обећањем да ће васкрснути у првом васкрсењу.

И видех престоле, и седоше на њих, и суд им би дат; и видех душе оних који беху посечени за сведочанство Исусово и за реч Божију, и који се не поклонили звери ни лику њезину, нити примише жиг њезин на челима својим или на рукама својим; и оживеше и цароваше с Христом хиљаду година. А остали мртваци не оживеше док се не сврши хиљаду година. Ово је прво васкрсење. Блажен је и свет онај који има удела у првом васкрсењу: над таквима друга смрт нема власти, него ће бити свештеници Бога и Христа, и цароваће с њим хиљаду година. Откривење 20:4–6.

Удовица такође представља оне малобројне у Сарду који су били достојни и којима су дате беле хаљине.

Имаш неколико имена чак и у Сарду, која не окаљаше своје хаљине; и они ће ходити са мношвом у беломе, јер су достојни. Који победи, он ће се обући у беле хаљине; и нећу избрисати његово име из књиге живота, него ћу признати његово име пред Оцем својим и пред анђелима његовим. Откривење 3:4, 5.

Они у четвртој цркви у Тијатири, који су верно умрли, представљени удовичиним сином, добили су беле хаљине у петом печату.

И кад отвори пети печат, видех под жртвеником душе оних који беху побијени за реч Божију и за сведочанство које држаху. И повикаше гласом великим говорећи: Докле, Господе свети и истинити, не судиш и не светиш крв нашу на онима што живе на земљи? И дадоше се свакоме од њих хаљине беле; и рече им се да почину још мало времена, док се не наврше и другови њихови у служби и браћа њихова, који има да буду побијени као и они. Откривење 6:9–11.

Mučenicima iz mračnog srednjeg veka date su bele haljine i rečeno im je da počinu u svojim grobovima, dok druga skupina papskih mučenika ne bude pobijena kao što su i oni bili pobijeni. Njih je papska vlast pogubila tokom razdoblja od tri i po godine, i bilo im je obećano da će papstvo na kraju biti osuđeno, ali ne pre nego što druga skupina papskih mučenika bude pogubljena tokom uskoro nadolazeće krize zakona o nedelji. Sestra Vajt povezuje molbu mučenika za sud nad papstvom sa dva odlomka u knjizi Otkrivenja.

„Када је био отворен пети печат, Јован Богослов је у виђењу видео под олтаром мноштво оних који беху побијени за Реч Божју и за сведочанство Исуса Христа. После овога уследили су призори описани у осамнаестој глави Откривења, када су они који су верни и истинити позвани да изађу из Вавилона. [Откривење 18:1–5, цитирано.]“
Manuscript Releases, volume 20, 14.

Откривење осамнаест, стихови један до пет, представља две гласа из првог и четвртог стиха. Други глас је позив да се изађе из Вавилона, и он означава почетак прогона услед недељног закона, када силни покрет трећег анђела позива друго Божје стадо да изађе из Вавилона. Она такође поставља одломак о петом печату на почетак седмог печата.

„[Откривење 6:9–11 цитирано]. Овде су Јовану били приказани призори који нису били стварност, већ оно што ће бити у једном будућем временском раздобљу.”

„Otkrivenje 8:1–4 citirano.“ Manuscript Releases, tom 20, 197.

У осмој глави Откривења, у стиховима један до четири, отвара се седми печат.

И кад отвори седми печат, настаде тишина на небу око пола часа. И видех седам анђела који стајаху пред Богом; и њима се дадоше седам труба. И други анђео дође и стаде пред олтаром, имајући златну кадионицу; и даде му се много тамјана, да га принесе са молитвама свих светих на златни олтар који беше пред престолом. И дим од тамјана, који долажаше са молитвама светих, узиђе пред Бога из руке анђелове. Откривење 8:1–4.

Молитве мученика из мрачног средњег века, који у петом печату моле да Бог изврши суд над блудницом која чини блуд са царевима земаљским, узлазе „пред Бога“ када се отвори седми печат. Надахнуће доводи у склад отварање седмог печата са другим гласом из Откривења осамнаест, јер се управо при другом гласу Бог опомиње њених безакоња, и тада јој удвостручује суд. Једном за мученике мрачног средњег века, а једном за крвопролиће кризе недељног закона.

И чух други глас с неба где говори: Изиђите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер су греси њени допрли до неба, и Бог се сетио њених безакоња. Узвратите јој као што је и она вама узвратила, и удвостручите јој двоструко по делима њеним; у чашу коју је она напунила, напуните јој двоструко. Откривење 18:4–6.

Малобројни у Сарду који нису оскврнили своје хаљине представљају оне који су произашли из историје Тијатире која се окончала 1798. године. Њих представља удовица из Сарепте, удовица која је ишла на свадбу 1844. године.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечјег ка Старцу дана, како је изложено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од стране Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Удовица је припремала своју последњу вечеру пред смрт, када јој је Илија заповедио да њему послужи. Она представља верну мањину у Тијатири, која прелази у верну мањину у Сарду, што је сакупљало „два дрвета“ за „ватру“.

„Два штапа“ представљају оба дома древног Израиља, који су били погажени паганством, а потом и папством, али је требало да буду сабрани заједно и сједињени као „један штап“, у историји од 1798. до 1844. године.

И дође ми опет реч Господња говорећи: А ти, сине човечји, узми себи један штап и напиши на њему: За Јуду и за синове Израиљеве, другове његове; потом узми други штап и напиши на њему: За Јосифа, штап Јефремов, и за сав дом Израиљев, другове његове. И састави их један с другим у један штап, и постаће једно у твојој руци. А кад ти синови народа твога проговоре говорећи: Нећеш ли нам казати шта ти то значи? реци им: Овако вели Господ Господ: Ево, узећу штап Јосифов, који је у руци Јефремовој, и племена Израиљева, другове његове, и придружићу их њему, са штапом Јудиним, и начинићу их једним штапом, и биће једно у мојој руци. И штапови на које напишеш биће у твојој руци пред њиховим очима. И реци им: Овако вели Господ Господ: Ево, узећу синове Израиљеве између незнабожаца, куда отидоше, и сабраћу их са свих страна, и доведићу их у њихову земљу. И учинићу их једним народом у земљи, на горама Израиљевим; и један цар биће цар свима њима; и неће више бити два народа, нити ће се више икад разделити на два царства. Нити ће се више скврнити својим идолима, ни својим гадостима, нити иједним својим преступом; него ћу их избавити из свих њихових пребивалишта у којима сагрешише, и очистићу их; тако ће ми бити народ, и ја ћу им бити Бог. И слуга мој Давид биће цар над њима, и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по мојим судовима, и држаће моје уредбе, и извршаваће их. И наставаће у земљи коју дадох Јакову, служи своме, у којој наставаше оци ваши; и наставаће у њој они, и деца њихова, и деца деце њихове довека; и слуга мој Давид биће кнез њихов довека. И склопићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их, и умножићу их, и поставићу светињу своју усред њих довека. И шатор мој биће код њих; и ја ћу им бити Бог, и они ће ми бити народ. И познаће незнабошци да сам ја Господ који освећује

Израиља, кад светиња моја буде усред њих довека. Језекиљ 37:15–28.

Када Илија напушта Сарепту да позове Ахава и сав Израил на гору Кармил, удовичка црква која је побегла у пустињу сакупљала је две цепанице за огањ који унапред очишћује удовицу за свадбу 22. октобра 1844. године. Сакупљање те две цепанице јесте сабирање милеритског покрета, које се остварује у последњем шездесетпетогодишњем раздобљу означеном у Исаји седам. Северно царство претрпело је Мојсијево проклетство од 723. године пре Христа до 1798. године, а јужно царство претрпело је то исто проклетство од 677. године пре Христа до 1844. године. Године 1844, духовни потомци те две дословне нације били су сабрани заједно као једна цепаница, односно један народ.

Ако ништа друго, Језекиљ одређује та два штапа као два народа, која постају један народ.

Јер је глава Сирије Дамаск, а глава Дамаска Ресин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити тако да не буде више народ. И глава Јефремова јесте Самарија, а глава Самарије син Ремалијин. Ако не верујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

Ако не будемо веровали пророчанству о шездесет и пет година, нећемо бити утврђени.

Наставићемо да излажемо Илијину симболику у следећем чланку.